

Arrest

nr. 264 476 van 29 november 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 27 juli 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. DUCHEZ *loco* advocaat F. GELEYN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De eerste bestreden beslissing, genomen ten aanzien van eerste verzoekende partij, S. Z., zijnde de echtgenote van tweede verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van tweede verzoekende partij integraal over daar eerste verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot. Navolgende motivering betreffende de persoonlijke toestand van eerste verzoekende partij wordt in de door haar bestreden beslissing als volgt weergegeven: *“Wat betreft uw relaas dat u zou bekeerd zijn tot het Christendom en u bij een terugkeer naar Iran vreest gedood te worden omwille van uw bekering (CGVS2, p7) dient er gesteld te worden dat u het niet geloofwaardig kon maken dat u omwille van een diepere overtuiging bekeerd zou zijn tot het christendom.*

Zo dient er vooreerst op een opvallende inconsistentie in uw verklaringen gewezen worden. Immers, u verklaarde initieel dat u in Iran geen enkel christelijke activiteit had, behalve het spreken over het Christendom met al uw zussen (CGVS 1, p15). Tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud verklaarde u echter dat u enkel met uw zus N. (...) over het Christendom praatte (CGVS 2, p10-11). Verder is het erg merkwaardig dat u, die sinds 2014 à 2015 afstand had genomen van de Islam (CGVS 2, p8), tot mehr 1396, (september/oktober 2017), ondanks uw verklaringen dat u nood had aan een religie en zoekende was hoe u zich tot god kon richten of hem kon aanbidden (CGVS 2, p8), nooit enig initiatief nam om over het Christendom te praten met uw zussen die volgens u allen bekeerd zijn tot het Christendom en met wie u in contact stond (CGVS 2, p9-10). Uw verklaring hiervoor, namelijk dat u bang was opnieuw een verkeerde religie te kiezen en u het christendom niet kende (CGVS 2, p10) kan bovenstaande zienswijze niet ombuigen gezien u via uw zussen net wel de mogelijkheid had om meer over het Christendom te weten te komen. Bovendien roept ook het feit dat u plots dermate snel overtuigd was van een andere godsdienst, zeer ernstige vraagtekens op. Immers voelde u naar eigen zeggen reeds 1 à 2 maanden nadat N. (...) u in mehr 1396 de blijde boodschap had verkondigd, Jezus in uw hart (CGVS 2, p12). Van iemand die eerder een godsdienst de rug toekeerde, kan verwacht worden dat het zich opnieuw tot een andere godsdienst wenden een ingrijpende en fundamentele keuze is, waarbij een aanzienlijke reflectie gebeurde, iets wat bij u gezien de snelheid waarbij u Jezus in uw hart zou hebben gevoeld, afwezig lijkt te zijn. Gevraagd wat er 1 à 2 maanden na het horen van de blijde boodschap precies gebeurd was waardoor u Jezus in uw hart voelde, raakte u niet verder dan te verklaren dat u een soort rust kreeg waar u al lang naar op zoek was en u die nooit in de Islam gevonden had, dat uw zus u vertelde dat u onbevreesd met uw god mocht praten en dat dit iets was wat u nog nooit meegemaakt had. Uitgenodigd om verder toe te lichten wat er exact gebeurde waardoor u Jezus in uw hart voelde, kwam u niet verder dan te zeggen dat er niets speciaals gebeurd was maar u stilletjes aan tot deze conclusie was gekomen (CGVS 2, p12) wat weinig concreet en doorleefd is. Uw tegenstrijdige verklaringen over uw gesprekken over het christendom in Iran en uw plotse snelle bekering, zonder dat u de snelheid van uw bekering kon duiden, ondermijnen in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw beweringen in Iran reeds een diepgaande interesse voor het christendom te hebben ontwikkeld. Voorts blijkt nergens uit uw verklaringen dat u –behalve uw telefoongesprekken met uw zus N. (...) - enig initiatief zou genomen hebben om meer te weten te komen over uw nieuw omarmde geloof. Zo verklaarde u tijdens uw tweede onderhoud dat u sinds mehr 1396 (september/oktober 2017) tot aan uw vertrek uit Iran op 16 esfand 1397 (7 maart 2019) (CGVS 2, p3), i.e. een periode van ongeveer 15 maanden, slecht 8 à 9 keren met N. (...) over het Christendom sprak (CGVS 2, p10-11). Voor het overige had u geen enkele Christelijke activiteiten in Iran (CGVS 1, p15). Uit deze houding kan bezwaarlijk een diepgaande motivatie of een fundamentele keuze gezien worden om Christen te worden. Het is bovendien maar de vraag waarover u met N. (...) zou gesproken hebben. Immers, kon u niet vertellen hoe N. (...) - dankzij wie uw interesse in het Christendom zou gewekt zijn en met wie u in België ongeveer om de twee dagen contact hebt - er toe gekomen was zich te bekeren tot het Christendom. U wist evenmin hoe zij in contact was gekomen met het Christendom en of zij ooit een bijbel had in Iran, u vroeg haar dit immers nooit (CGVS 2, p11-12). Indien u in Iran een daadwerkelijk oprechte interesse zou gehad hebben in het Christendom kan er echter op zijn minst verwacht worden dat u aan de persoon die u heeft aangezet tot uw bekering, zou gevraagd hebben naar haar eigen bekeringsproces en de manier waarop zij dit heeft beleefd, iets wat u naliet te doen. Volledigheidshalve kan hier nog aan toegevoegd worden dat u ook over uw andere zussen nog steeds niet kon vertellen wat hun motivatie was om zich te bekeren (CGVS 2, p11).

Bovenstaande motieven nopen ertoe te besluiten dat er aan de waarachtigheid van uw interesse in het Christendom in Iran, geen geloof kan worden gehecht wat eveneens een negatieve indicatie vormt voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in België. Dat uit uw verklaringen blijkt dat u reeds op zondag 10 maart 2019, 3 dagen na uw aankomst in België, een kerk bezoekt (CGVS 2, p12-13), en u dit kerkbezoek linkt aan uw bekeringsproces in Iran, terwijl dit bekeringsproces in Iran niet geloofwaardig is, toont aan dat er aan uw beweegredenen om in België naar de kerk te gaan / actief te zijn in een kerk –wat onder meer blijkt uit de door u neergelegde documenten (doc10 & 11)- geen enkel geloof gehecht kan worden en dat u bijgevolg eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België actief bent in een kerk. Dat u sindsdien wekelijks vieringen van de kerk bijwoonde tot aan de lockdown midden maart 2020 en u vanaf dan wekelijks de misvieringen online volgde (CGVS 2, p13-14) toont evenmin de oprechtheid van uw bekering aan aangezien, mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw bekeringsproces in Iran, duidelijk is dat deze beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België een opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Bijgevolg heeft u evenmin aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren of dat u als dusdanig gezien zal worden door uw omgeving.

Dat er geen geloof kan worden gehecht aan de waarachtigheid van uw bekering blijkt voorts uit het feit dat wanneer u tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud d.d. 27 januari 2021 gevraagd werd om een verhaal uit de bijbel te noemen dat u inspireerde, u meedeelde dat er u niets te binnen schoot. Uitgenodigd om toch een verhaal dat u inspireerde te vertellen, antwoordde u vaagweg dat voor u de hele bijbel inspirerend is en dat u moeilijk een welbepaald verhaal kan geven (CGVS 2, p14-15). Van iemand die waarachtig bekeerd is tot het Christendom mag er echter verwacht worden dat deze zonder enige moeite inspirerende stukken uit de bijbel zou kunnen meedelen, iets waar u niet in slaagde en enkel maar het opportunistische karakter van uw bekering bevestigd.

Ook het feit dat u een doopattest heeft neergelegd (doc 9), wil niet zeggen dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Indien een verzoeker geen overtuigende verklaringen kan afleggen over zijn/ haar bekering tast dat de geloofwaardigheid/oprechtheid van de bekering aan. De bekering dient derhalve ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed. Bijgevolg kan er niet vanuit gegaan worden dat u in Iran problemen zou kennen wegens een bekering tot het christendom/protestantisme.

Wat betreft uw Facebookprofiel, wat u voor religieuze doeleinden zou gebruiken (CGVS 1, p3), kan worden opgemerkt dat u hierop geen enkele christelijke post van u te vinden is en dat u verklaarde dat uw Facebook niet meer publiek raadpleegbaar was omdat u ongepaste voorstellen van mannen kreeg (CGVS 1, p3-4 + CGVS 1, p19). Gelet op het opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, kan verwacht worden dat u eventuele Christelijke boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran. Niets wijst erop dat deze facebookberichten reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Bovendien beschikt u over geen enkele concrete aanwijzingen dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van uw religieuze activiteiten/ bekering in België (CGVS 1, p19).

In het licht van voorgaande vaststellingen kan dan ook bezwaarlijk gesteld worden dat u bij een eventuele terugkeer naar Iran het risico loopt geïsoleerd/vervolgd te worden door de Iraanse autoriteiten omdat u omwille van uw religieuze activiteiten als een gevaar voor de Iraanse samenleving of voor het islamitische regime in uw geboorteland zou aanzien worden.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande zienswijze niet ombuigen. Uw paspoort, uw melikaart en uw shenasnameh, tonen uw identiteit en nationaliteit aan en zijn zaken die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken.

Dat uw zussen P. (...) (OV (...)) L. (...) (OV (...)), N. (...) (OV (...)), Li. (...) (OV (...)), F. (...) (OV (...)), uw schoonbroer F. (...) (OV (...)) en uw neef M. K. (...) (OV (...)) in het verleden de vluchtelingenstatus hebben gekregen, doet aan voorgaande beslissing geen afbreuk. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele merites te worden beoordeeld."

De tweede bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoekende partij, S. H. S., luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger afkomstig uit Shahin Shahr-Esfahan/Iran. U huwde op 29 shahrivar 1388 (Iraanse kalender omgezet naar westerse kalender 20 september 2009) met S. Z. (...) (OV (...)). Op 7 aban 1395 (28 oktober 2016) nam u, samen met uw twee vrienden M. H. (...) en H. M. (...) deel aan een bijeenkomst 'Kourosh' te Pasargad, in de buurt van Shiraz. Ter plaatse aangekomen zag u dat er veel ordediensten aanwezig waren die de mensen die naar de graftombe van Kourosh wilden gaan trachtten tegen te houden. Dit lukte hen niet omwille van de massale toeloop. Op een gegeven ogenblik liep de situatie uit de hand waarop de ordediensten de menigte hardhandig uiteen dreef en mensen begonnen te arresteren. 's Avonds werd de situatie opnieuw rustig en keerde u samen met de andere aanwezige mensen terug naar huis. Op 6 ordibehesht 1396 (26 april 2017) werd u op uw werk te Genavé gearresteerd door het Ettelaat (ministerie van informatie) en werd u naar Shiraz gevoerd. Diezelfde dag werd er een huiszoeking uitgevoerd door het Ettelaat in uw woning te Shahin Shahr. Tijdens uw 13 dagen durende opsluiting werden er u door H. R. (...), de onderzoeksrechter in uw dossier, vragen gesteld over de organisatie van de bijeenkomst te Pasargad, over de man van uw schoonzus, D. (...) (OV (...)), en diens broer die beiden lid zijn van MKO (Mudjahedin e Khalq – extreem linkse oppositiegroepering). Tevens werden u vragen gesteld over uw schoonzussen - waaronder uw schoonzus P. (...) (OV (...)) die door H. R. (...) in Iran werd verkracht - die bekeerd zijn tot het Christendom en die in België verblijven. Na het ondertekenen van een schriftelijke beloftebrief dat u niet

meer zou deelnemen aan manifestaties en door bemiddeling van een neef van uw vader, G. H. (...), werd u vrijgelaten. Ongeveer vijf dagen na uw vrijlating werd u opnieuw opgeroepen om u te gaan aanmelden. Na enkele uren ondervraging werd u opnieuw vrijgelaten. Sindsdien werd u ongeveer twee keer per maand telefonisch opgeroepen. U werd steeds door H. R. (...) verhoord. H. R. (...) wou dat u informatie over uw schoonfamilie met hem zou delen en hem tevens doorgeven wanneer iemand van uw schoonfamilie zou terugkeren naar Iran. Op 17 tir 1396 (8 juli 2017) reisde uw schoonzus P. (...) vanuit België naar Iran om er uw zieke schoonvader te bezoeken. Op 8 shahrivar 1396 (30 augustus 2017) werd er opnieuw een huiszoeking in uw woning uitgevoerd waarbij uw echtgenote voor ondervraging door het Ettelaat werd meegenomen naar Isfahan. Op dat ogenblik werd u in Shiraz ondervraagd door H. R. (...). Uw echtgenote werd ondervraagd over haar religie, over haar zus P. (...) die teruggekeerd was naar Iran, over de religie van haar zussen en over de broer van haar schoonbroer D. (...). Na 4 à 5 uur ondervraging en na het ondertekenen van een belofte dat zij een melding zou maken wanneer zij de stad zou verlaten of wanneer haar zus P. (...) zou terugkeren naar Iran werd zij vrijgelaten. Rond september 2017 kreeg uw echtgenote via contacten met haar zussen die in België wonen interesse in het Christendom. Uw echtgenote verliet Iran samen met haar ouders op 16 esfand 1397 (7 maart 2019) en reisde naar België waar zij op 14 maart 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende. Na het vertrek van uw echtgenote dook u onder. Ongeveer 15 à 20 dagen na het vertrek van uw echtgenote werd uw broer B. (...) opgeroepen en diende hij zich bij het Ettelaat van Isfahan aan te bieden. Er werd hem gevraagd waar u zich bevond. Nadat hij ontkende op de hoogte te zijn van uw verblijfplaats mocht hij beschikken. Rond augustus of september 2019 werd uw echtgenote in België gedoopt. U nam op 15 shahrivar 1398 (6 september 2019) een vlucht vanuit Isfahan naar Italië. Vanuit Italië reisde u door naar België waar u op 13 september 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende. U nam na uw aankomst in België omwille van de executie van Navid Afkari en omwille van de arrestatie van Nasrin Sotoedé op 20 september 2020, 10 oktober 2020 en 11 december 2020 deel aan demonstraties te Brussel.

Ter staving van uw verzoek legt uw volgende documenten neer: uw melikaart (nationale kaart), uw shenasnameh (boekje burgerlijke stand), uw huwelijksakte, uw legerdienstkaart, uw identificatiekaart van uw werkgever in Iran, een USB-stick waarop video-fragmenten, foto's en URL-linken staan omtrent de viering van Kourosh te pasargad op 7 aban 1395 (28 oktober 2016), een e-mail d.d. 30 januari 2021 waarin een url-link staat naar een Googlefotogalerij waar diverse foto's te zien zijn over mannen in traditionele klederdracht te Pasargad en printscreens van een whatsappgroep genaamd Nasrin Sotoedé, een e-mail van uw advocaat d.d. 19 april 2021 waarin een foto staat waarop u te zien bent in traditionele klederdracht te Pasargad, een USB-stick waarop videofragmenten, foto's over uw deelname aan een manifestatie op Shumaplein/Brussel d.d. 11 december 2020 ter solidariteit met Nasrin Sotoedé en Navid Afkari, een artikel van 'Tribunezadeh' en 'Akhbar-rooz.com' over deze manifestatie, een filmpje op youtube over deze manifestatie, 5 screenshots van een digitale ondertekening van een petitie 'Le Parlement européen a encore une fois fermement condamné la République Islamique d'Iran' uitgaande van 'Les lignes Bougent' en een artikel van Akhbar-rooz.com over de doodstraf op 9 december 2020 van Ruhollah Zam, een politiek-activist van het Amnews telegramkanaal staan.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofdte niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Aan uw vluchtrelaas uit Iran kan er immers geen enkel geloof gehecht worden.

Vooreerst verklaarde u dat u tijdens uw arrestatie op 6 ordibehesht 1396 (26 april 2017) werd ondervraagd door H. R. (...) en u na uw arrestatie nog anderhalf jaar lang regelmatig werd opgeroepen voor gehoor, waar u telkens werd ondervraagd door H. R. (...) (CGVS 1, p9 + p15). De ondervragingen na uw arrestatie zouden allen te maken hebben gehad met het feit dat uw ondervrager, H. R. (...), op de hoogte was gekomen van het dossier van uw schoonzus S. P. (...) (OV (...)). H. R. (...) zou – volgens uw verklaringen – het dossier van uw schoonzus tegen u gebruikt hebben om u onder druk te zetten zodat u met hem zou samenwerken (CGVS 1, p16). Echter, de vluchtelingenstatus van uw schoonzus P. (...) werd op 30 oktober 2018 ingetrokken en bevestigd door de RvV op 24 mei 2019. Uit het dossier

van uw schoonzus bleek immers dat zij nog een Iraans paspoort ontving nadat zij werd erkend en op legale wijze terugkeerde naar Iran. Dit gedrag is niet verenigbaar met de doorheen haar asielprocedure beweerde ernstige vrees voor de Iraanse autoriteiten. Haar persoonlijk handelen ondermijnde daarentegen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid en/of ernst van de door haar steeds voorgehouden vrees. Aangezien u uw problemen met uw ondervrager H. R. (...) linkt aan de problemen die uw schoonzus zou gehad hebben in Iran, waaraan niet langer geloof kan worden gehecht, is ook de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas danig ondermijnd. Door de ongeloofwaardigheid van de problemen die uw schoonzus beweerde te hebben met haar ondervrager H. R. (...) en de daaruit voortvloeiende ongeloofwaardigheid van uw problemen met hem kan er bovendien ook geen geloof worden gehecht aan de verklaringen van uw echtgenote dat het Ettelaat op 8 shahrivar 1396 (30 augustus 2017) bij uw schoonouders zou zijn langs geweest op zoek naar P. (...) (CGVS S. Z. (...) 2, p6) of aan de arrestatie van uw echtgenote zelf op 8 shahrivar 1396 (30 augustus 2017) waarbij zij ondervraagd zou zijn geweest over de terugkeer van haar zus P. (...) naar Iran (CGVS S. Z. (...) 2, p15). Bovendien, indien u daadwerkelijk op 6 ordibehesht 1396 (26 april 2017) gearresteerd zou zijn en daarna nog meerdere keren zou zijn ondervraagd door H. R. (...) omtrent uw schoonzus P. (...) is het compleet onlogisch dat P. (...) op 17 tir 1396, (8 juli 2017) louter twee maanden na uw arrestatie, zou terug gekeerd zijn naar Iran om haar zieke vader te bezoeken (CGVS 1, p16-17). Er kan immers verwacht worden dat jullie haar zouden hebben ingelicht over de talrijke ondervragingen omtrent haar persoon.

Dat er aan deze arrestatie geen geloof kan gehecht worden blijkt bovendien uit volgende tegenstrijdigheid. Zo verklaarde u tijdens uw eerste onderhoud dat tijdens uw arrestatie de autoriteiten alle documenten en bewijzen die men tegen u had werden getoond (CGVS 1 p 9). Tijdens uw tweede onderhoud, toen u werd gevraagd naar deze documenten en bewijzen verklaarde u plots dat er geen documenten of bewijzen tegen u werden getoond maar men louter beweerde dat men bewijzen tegen u had (CGVS 2, p7).

Voorts slopen er inzake uw ondervragingen door H. R. (...) incoherenties tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote. Zo verklaarde u dat u zowel naar aanleiding van uw arrestatie op 6 ordibehesht 1396 (26 april 2017) als bij de talrijke oproepingen die u nadien kreeg steeds door H. R. (...) verhoord werd (CGVS 1, p15). Uw echtgenote verklaarde echter initieel dat zij niet wist of u na uw arrestatie op 6 ordibehesht 1396 (26 april 2017) nog door H. R. (...) verhoord werd omdat u haar vroeg hierover geen vragen te stellen. Wanneer er nadien nogmaals aan uw echtgenote gevraagd werd of zij achteraf ooit aan u vroeg of u door H. R. (...) werd verhoord verklaarde zij plotseling dat als u thuis kwam na een ondervraging zij u wel vroeg door wie u ondervraagd werd waarbij u zou geantwoord hebben dat dit soms door dezelfde personen gebeurde. Bijgevolg wist zij niet hoeveel keren u door H. R. (...) verhoord werd (CGVS S. Z. (...) 1, p12-13.). Dat zij naliet te verklaren dat u bij uw talrijke oproepingen telkens door H. R. (...) verhoord werd, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw relaas. Dat uw echtgenote tijdens haar tweede persoonlijke onderhoud wel verklaarde dat u steeds door H. R. (...) ondervraagd werd (CGVS S. Z. (...) 2, p6-7) kan bovenstaande zienswijze niet ombuigen gezien jullie toen reeds met elkaar overlegd konden hebben over uw beide verklaringen tijdens jullie eerste persoonlijke onderhoud op het CGVS.

Dat er aan uw vluchtrelaas geen geloof meer gehecht kan worden blijkt bovendien uit de vaststelling dat u geenszins op de hoogte bent van enige verdere gebeurtenissen met betrekking tot uw persoonlijke situatie na uw vertrek uit Iran. Zo kon u niet zeggen of er reeds een gerechtelijke procedure tegen u werd opgestart in Iran noch wist u of u reeds veroordeeld werd. Meer nog, u verklaarde hieromtrent dat het u niet interesseert wat men in Iran beslist in uw afwezigheid daar. Wederom gevraagd of u na uw vertrek uit Iran ooit iemand bevroeg omtrent een eventuele gerechtelijke procedure of veroordeling repliceerde u dat u geen contact heeft met anderen (CGVS 1, p22). Deze verklaring houdt uiteraard geen steek aangezien u in het begin van uw persoonlijk onderhoud nog verklaarde contact te hebben met uw moeder, twee broers en vrienden in Iran (CGVS 1, p4-5). Hierbij aansluitend kan nog opgemerkt worden dat het erg merkwaardig is dat uw echtgenote niet kon vertellen of u steeds op dezelfde plek was ondergedoken. Gevraagd naar de reden van haar onwetendheid antwoordde zij dit nooit aan u gevraagd te hebben omdat het haar niet boeide en dat zij eigenlijk niet weet waarom ze dit nooit aan u vroeg (CGVS 1, p16-17 S. Z. (...)). Dat jullie voorgaande zaken niet hebben proberen te achterhalen, hoewel het hier elementen betreft die deel uitmaken van jullie vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming is met of getuigt van een gegronde vrees voor vervolging voorzien in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij/zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over de elementen die verband houden met de kern van zijn/haar vluchtrelaas. Jullie houding en gebrek aan interesse staan geheel haaks op een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade vanwege de autoriteiten van uw land van herkomst, iets wat jullie

naliëten te doen. Omtrent uw periode van onderduiken kan overigens nog een ernstige tegenstrijdigheid worden opgemerkt tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote. Zo verklaarde u dat u in die periode enkel met de gsm van uw vriend A. (...) contact had met uw echtgenote (CGVS 1, p18). Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat u, toen u na haar vertrek uit Iran was ondergedoken, haar steeds met een ander telefoonnummer contacteerde (CGVS 1, p16 S. Z. (...)). De vaststelling dat u en uw echtgenote hieromtrent geen coherente verklaringen afleggen en daarenboven het feit dat uw echtgenote niet wist waar u ondergedoken zat ondermijnen danig uw verklaringen te zijn ondergedoken en in navolging daarvan ook de reden van uw onderduiking, namelijk de angst voor vervolging door H. R. (...).

Dat u er tenslotte voor koos om met uw eigen paspoort legaal het land te verlaten (CGVS 1, p20), nadat u bijna zes maanden was ondergedoken, ondermijnt fundamenteel de geloofwaardigheid van uw vrees ten aanzien van de Iraanse autoriteiten. Uw verklaring dat u geen ander keuze had (CGVS 1, p21), kan bovenstaande zienswijze niet veranderen. Immers, u verklaarde dat u naar aanleiding van uw arrestatie op 6 ordibehesht 1396 (26 april 2017) voor 13 dagen werd opgesloten en gefolterd (CGVS 1, p9 + p11) waardoor aangenomen mag worden dat u tot elke prijs een herhaling van een soortgelijke behandeling zou willen vermijden. Bovendien verklaarde u dat uw paspoort op de luchthaven gecontroleerd werd (CGVS 1, p20), wat er opnieuw op wijst dat u niet door de Iraanse autoriteiten gezocht wordt. Dat een smokkelaar samen met u de luchthaven binnenging, hij u meedeelde dat u bij eventuele problemen een seintje moest geven en hij dit dan door connecties zou kunnen regelen (CGVS 2, p4), kan het door u genomen risico niet minimaliseren. Immers uit informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal blijkt dat (illegaal) vertrek waarbij omkoping een rol speelt quasi onmogelijk is, aangezien de vele controles zulks zeer duur en complex maken.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde problemen die u in Iran zou gekend hebben.

De elementen die wijzen op uw tekort aan geloofwaardigheid zijn van die aard dat ze het onmogelijk maken om zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie, meer bepaald om de redenen waarom u uw land verlaten hebt, op uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst en op het eventuele risico op vervolging. Ze zijn tevens van die aard dat zij een beoordeling van het risico van vervolging ten gevolge van uw in België gevoerde politieke activiteiten onmogelijk maken. Het is immers voor dit laatste van primordiaal belang een reëel en geloofwaardig beeld te hebben van uw achtergrond, uw eventuele relaties met de autoriteiten en uw vroeger verrichte activiteiten. Door uw ongeloofwaardige verklaringen inzake uw vrees ten aanzien van de Iraanse autoriteiten maakt u die beoordeling onmogelijk. Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging/ moeilijkheden en de ernst van die vervolging/moeilijkheden van cruciaal belang. Hierbij moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden is er sprake van een reëel risico op vervolging en/of moeilijkheden in het land van herkomst. Het is niet aannemelijk dat politieke activiteiten ontwikkeld na de vlucht leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistische karakter van voornoemde activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden.

Uit uw verklaringen betreffende uw politieke activiteiten buiten Iran blijkt dat u in België aan drie demonstraties, zijnde op 20 september 2020, 10 oktober 2020 en 11 december 2020 deel nam (CGVS 1, p5-6 + CGVS 2, p3-4).

Dat u pas meer dan een jaar na het indienen van uw verzoek om internationale bescherming de eerste keer deelnam aan een demonstratie, minder dan een maand voor uw eerste persoonlijke onderhoud, komt weinig betrokken en dus opportunistisch over. Bovendien heeft u niet aangetoond dat u een bijzonder profiel zou hebben. U bent etnische Fars (DVZ vragenlijst, vraag 6d) en u bent niet verbonden aan één of andere politieke partij: u neemt enkel deel aan demonstraties waarvan u via een WhatsApp-groep - waaromtrent u uw lidmaatschap aantoonde (doc 14) - op de hoogte wordt gebracht (CGVS 2, p3). Uit niets blijkt bovendien dat u tijdens deze betogingen een belangrijke rol speelde. U heeft tijdens de demonstraties niet met de pers gesproken en heeft er niet gesproken (CGVS 2, p10-11). Voorts blijkt dat u zich in de Whatsappgroep waar er demonstraties worden aangekondigd niet bevroeg wanneer er in de toekomst nieuwe demonstraties gepland staan waaruit bezwaarlijk enige actieve, belangrijke, betrokken rol kan worden afgeleid (CGVS 2, p9-10). Uit voorgaande bevindingen komt duidelijk naar voor dat uw politiek profiel zeer beperkt is en dat u weinig betrokken bent met de Iraanse politiek en/ of oppositie. Dat u tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud een USB-stick neerlegt (doc13) waarop screenshots blijken te staan van uw ondertekening van een digitale petitie 'Le Parlement Européen a encore une fois fermement condamné la République Islamique d'Iran' uitgaande van 'Les lignes Bougent', kan bovenstaande zienswijze niet veranderen. Gelet op deze bevindingen over uw extreem beperkte (betrokkenheid bij) politieke activiteiten in België kan bezwaarlijk aangenomen worden dat u

hierom bij terugkeer naar Iran het risico zou lopen op vervolging of het lijden van ernstige schade. Uit de beschikbare informatie (toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt immers dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. In dit verband erkende u niet te weten of de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw deelname aan politieke activiteiten in België (CGVS 2, p12). Voor de volledigheid kan er nog opgemerkt worden dat u uw deelname aan de demonstratie op 11 december 2020 staaft met foto's, video's, een filmpje dat eveneens op Youtube te zien is en u maakte eveneens url-links naar artikels van Tribunezadeh en akhbar-rooz.com waarin verslag wordt uitgebracht over deze manifestatie (doc 13). Op deze foto's en video's worden een 14-tal aanwezigen gefilmd maar komen de deelnemers omwille van het dragen van mondklappers en hoofddekels op een onherkenbare manier in beeld. Bovendien komt u in de artikels van Tribunezadeh en akhbar-rooz.com evenmin herkenbaar in beeld en blijkt uit de vertaling van deze artikels dat uw volledige naam nergens vermeld wordt.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande zienswijze niet ombuigen. Uw melikaart, uw shenasnameh, uw huwelijksakte, uw legerdienstkaart en uw identiteitskaart van uw werkgever in Iran tonen uw identiteit, nationaliteit, uw beroep in Iran en het feit dat u uw legerdienst heeft gedaan aan en zijn zaken die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken. De USB-stick waarop video-fragmenten, foto's en URL-linken staan omtrent de viering van Kourosh te Pasargad, de e-mail met url-link naar een Google-fotogalerij met diverse foto's over mannen in traditionele klederdracht te Pasargad tonen aan dat er een bijeenkomst was te Pasargad, niets meer en niets minder. Betreffende de e-mail van uw advocaat d.d. 19 april 2021 waarin een foto staat waarop u te zien zou zijn te Pasargad, dient er opgemerkt te worden dat het voor het CGVS onmogelijk is om uit te maken of u daadwerkelijk op deze foto zou staan. Immers, door het dragen van een hoofddekseel en zonnebril komt de persoon op de foto onherkenbaar in beeld. Het artikel van Akhbar-rooz.com over de doodstraf van Ruhollah Zam heeft tot slot niets met u persoonlijk te maken. Het louter neerleggen van een artikel kan bovendien bovenstaande zienswijze dat uw politiek profiel zeer beperkt is en dat u weinig betrokken bent met de Iraanse politiek en/of oppositie niet ombuigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “het algemeen beginsel van voorzichtigheid” en van “het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)”.

2.2.1. Waar verzoekende partijen de schending aanvoeren van artikel 3 EVRM en in hun verzoekschrift tevens verwijzen naar artikel 2 EVRM, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet

in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaansluiting. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. De Raad stelt vast dat *in casu* in de bestreden beslissingen omstandig wordt vastgesteld dat aan het door tweede verzoekende partij voorgehouden vluchtrelaas geen enkel geloof kan worden gehecht. Volgens de verklaringen van tweede verzoekende partij zou zij sinds haar deelname aan een bijeenkomst 'Kourosh' te Pasargad op 28 oktober 2016 problemen kennen met de Iraanse autoriteiten, in het bijzonder met de onderzoeksrechter H. R. (notities CGVS van d.d. 17/11/2020, p. 7 en 15). Door verwerende partij wordt evenwel vastgesteld dat aan deze problemen geen enkel geloof kan worden gehecht aangezien (i) tweede verzoekende partij haar problemen met haar ondervrager H. R. linkt aan de problemen die haar schoonzus P. zou gehad hebben in Iran, waaraan niet langer geloof kan worden gehecht gelet op de vaststelling dat P. nog een Iraans paspoort ontving en op legale wijze terugkeerde naar Iran; (ii) tweede verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegt over het al dan niet tonen van documenten of bewijzen tijdens haar arrestatie; (iii) de verklaringen van verzoekende partijen over de ondervragingen van tweede verzoekende partij door H. R. onderling tegenstrijdig zijn; (iv) tweede verzoekende partij geenszins op de hoogte is van enige verdere gebeurtenissen met betrekking tot haar persoonlijke situatie na haar vertrek uit Iran; (v) verzoekende partijen onderling tegenstrijdige verklaringen afleggen omtrent de periode van onderduiken van tweede verzoekende partij; en (vi) tweede verzoekende partij met haar eigen paspoort legaal het land heeft verlaten.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partijen in hun verzoekschrift geen overtuigende argumenten aanbrengen die voormelde vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissingen, in een ander daglicht plaatsen.

2.2.5.1. Verzoekende partijen werpen vooreerst op dat *"uit het afleveren van een paspoort aan mevrouw P. S. (...) weliswaar kan blijken dat de Iraanse autoriteiten niet op zoek zijn naar haar, doch hoeft dit niet te betekenen dat de problemen die zij gekend heeft met de heer H. R. onwaar zijn"*.

2.2.5.2. De Raad wijst er evenwel op dat de vluchtelingenstatus van P. op 30 oktober 2018 werd ingetrokken door de commissaris-generaal en dat deze intrekking door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd bevestigd op 24 mei 2019 bij arrest nr. 221 744 van 24 mei 2019. Er werd geoordeeld dat het feit dat P. zich voor een paspoort wendde tot de Iraanse ambassade en vervolgens op legale wijze terugkeerde naar Iran op fundamentele wijze de geloofwaardigheid en/of ernst van de door haar steeds voorgehouden vrees voor de Iraanse autoriteiten ondermijnt. De vaststelling dat aan de door P. voorgehouden vervolging in Iran geen geloof kan worden gehecht, ondergraaft wel degelijk ook de door verzoekende partijen voorgehouden problemen, nu zij deze linken aan de problemen van P. Door tweede verzoekende partij werd immers aangegeven dat de ondervragingen na haar arrestatie allen te maken zouden hebben gehad met het feit dat haar ondervrager, H. R., op de hoogte was gekomen van het dossier van haar schoonzus P. en niets meer te maken hadden met haar deelname aan een bijeenkomst (notities CGVS man d.d. 17/11/2020, p. 16).

2.2.6.1. In verband met de bemerking in de bestreden beslissingen dat verwacht kan worden dat zij P. ingelicht zouden hebben over de talrijke ondervragingen omtrent haar persoon, werpen verzoekende partijen op dat *“het woord talrijk hier enigszins gerelativeerd dient te worden”*.

2.2.6.2. De Raad onderstreept evenwel dat uit de verklaringen van verzoekende partijen hoe dan ook blijkt dat tweede verzoekende partij sinds haar arrestatie op 26 april 2017 nog anderhalf jaar lang regelmatig werd ondervraagd door H. R. (notities CGVS man d.d. 17/11/2020, p. 9 en 15). Ook werden haar reeds tijdens haar arrestatie, die dertien dagen duurde, vragen gesteld over haar tot het christendom bekeerde schoonzussen (notities CGVS man d.d. 17/11/2020, p. 10). Vijf dagen na haar vrijlating werd zij opnieuw opgeroepen en ondervraagd en sindsdien werd zij ongeveer twee keer per maand telefonisch opgeroepen (notities CGVS man d.d. 17/11/2020, p. 15). Zij werd telkens door H. R. ondervraagd over haar schoonfamilie en haar schoonzus P. (notities CGVS man d.d. 17/11/2020, p. 15-16). In het licht van deze verklaringen is het dan ook allerminst logisch dat P. op 8 juli 2017, louter twee maanden na de arrestatie van tweede verzoekende partij, op legale wijze zou zijn teruggekeerd naar Iran om haar zieke vader te bezoeken. Door verwerende partij wordt terecht gesteld dat verwacht kan worden dat verzoekende partijen haar zouden hebben ingelicht over de talrijke ondervragingen omtrent haar persoon. De terugkeer van P. naar Iran op 8 juli 2017 ondermijnt dan ook op ernstige wijze het asielrelaas van verzoekende partijen.

2.2.7.1. Inzake de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen hun verklaringen over de ondervragingen van tweede verzoekende partij, wijzen verzoekende partijen erop dat eerste verzoekende partij duidelijk heeft verklaard dat zij niet telkenmale op de hoogte was van de oproepingen. Zij bedoelde geenszins dat haar man soms door dezelfde personen werd verhoord, maar wilde louter aangeven dat haar man niet steeds antwoordde als ze hem vroeg door wie hij was ondervraagd en dat hij soms zei dat het door dezelfde personen was.

2.2.7.2. De Raad bemerkt evenwel dat het wel degelijk incoherent is dat tweede verzoekende partij duidelijk verklaart dat zij zowel bij haar arrestatie als bij de talrijke oproepingen die zij nadien kreeg steeds door H. R. verhoord werd (notities CGVS man d.d. 17/11/2020, p.15), terwijl eerste verzoekende partij initieel verklaarde dat zij niet wist of haar man na haar arrestatie nog door H. R. verhoord werd omdat haar man haar vroeg hierover geen vragen te stellen (notities CGVS vrouw d.d. 17/11/2020, p. 12) om later dan weer, wanneer nogmaals gevraagd of zij achteraf ooit aan haar man vroeg of hij door H. R. werd verhoord, te verklaren dat als haar man thuis kwam na een ondervraging zij hem wel vroeg door wie hij ondervraagd werd waarop hij zei soms door dezelfde personen (notities CGVS vrouw d.d. 17/11/2020, p. 12). Dat tweede verzoekende partij bedoeld zou hebben dat haar man haar soms antwoordde en dan zei dat hij door dezelfde personen werd ondervraagd, doet geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat zij naliet te verklaren dat haar man telkens door H. R. verhoord werd, wat nochtans duidelijk blijkt uit diens eigen verklaringen. De Raad onderstreept dat van verzoekende partijen coherente verklaringen mogen worden verwacht over de ondervragingen van tweede verzoekende partij door H. R., nu zij omwille van deze problemen hun land van herkomst dienden te ontvluchten. Ook gezien de verklaring van tweede verzoekende partij dat zij haar vrouw vertelde over de ondervragingen en dat H. R. haar vaak vragen stelde over haar familie (notities CGVS man d.d. 17/11/2020, p. 15), kan redelijkerwijze van eerste verzoekende partij worden verwacht dat zij zou weten dat haar man steeds door H. R. werd ondervraagd.

2.2.8.1. Voorts benadrukken verzoekende partijen dat tweede verzoekende partij *“natuurlijk interesse heeft in haar persoonlijke situatie in Iran, doch slechts bedoelde dat haar hoofddoel was om zichzelf in veiligheid te brengen en zich ondertussen veilig achtte in België waardoor zij minder aandacht had voor*

de situatie in Iran". Verder geven zij aan dat tweede verzoekende partij ondertussen via haar advocaat in Iran te weten is gekomen dat er een dagvaarding en vonnis tegen haar werden uitgesproken. Als bijlage bij hun verzoekschrift voegen zij in dit verband een brief van hun advocaat in Iran (bijlage 3 van het verzoekschrift) en de dagvaarding en het vonnis (bijlage 4 van het verzoekschrift).

2.2.8.2. De Raad onderstreept evenwel vooreerst dat tweede verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk verklaarde dat het haar niet interesseert wat men in Iran beslist in haar afwezigheid daar (notities CGVS man d.d. 17/11/2020, p. 22). Dat zij *post factum* stelt dat zij "*natuurlijk interesse heeft in haar persoonlijke situatie in Iran*", komt dan ook allerm minst overtuigend over.

De Raad wijst er verder nog op dat verwerende partij er in de bestreden beslissingen op wijst dat tweede verzoekende partij op de vraag of zij na haar vertrek uit Iran ooit iemand bevroeg omtrent een eventuele gerechtelijke procedure of veroordeling antwoordde dat zij geen contact heeft met anderen, dit terwijl zij nochtans bij de aanvang van haar persoonlijk onderhoud verklaarde contact te hebben met haar moeder, twee broers en vrienden in Iran. De Raad merkt op dat van tweede verzoekende partij verwacht mag worden dat zij op een correcte wijze op de hoogte zou zijn van de problemen welke zich nog zouden hebben voorgedaan na haar vertrek uit Iran daar deze informatie haar zou hebben toegelaten om haar eigen situatie in te schatten. Het zich niet terdege informeren via familie of vrienden, met wie zij verklaart nog contact te hebben, over de stand van zaken doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door verzoekende partijen voorgehouden asielrelaas.

Wat betreft ten slotte nog de door verzoekende partijen bijgebrachte documenten waaruit moet blijken dat tweede verzoekende partij zich alsnog via een advocaat in Iran heeft geïnformeerd over de stand van zaken en dat zij op 2 december 2019 en 2 januari 2021 gedagvaard werd en op 25 april 2021 veroordeeld werd, bemerkt de Raad vooreerst dat verzoekende partijen hiermee geen enkele afbreuk doen aan de vaststelling dat tweede verzoekende partij ten tijde van haar persoonlijke onderhoud geen ernstige poging had ondernomen om zich te informeren over de stand van zaken in Iran, hetgeen niet te verzoenen valt met de door haar voorgehouden vrees voor vervolging vanwege de Iraanse autoriteiten. Overigens is het opmerkelijk dat tweede verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud van 17 november 2020 aangaf dat zij geen informatie had over verdere gebeurtenissen in Iran en dat zij zich hierover niet had geïnformeerd (notities CGVS man d.d. 17/11/2020, p. 22) en tijdens haar persoonlijk onderhoud van 27 januari 2021 verklaarde zij dat zij nog contact had gehad met haar zus, broer en moeder, maar dat zij geen nieuws had (notities CGVS man d.d. 27/01/2020, p. 2), terwijl zij volgens de thans door haar bijgebrachte documenten gedagvaard werd op 2 december 2019 en 2 januari 2021. De Raad onderstreept dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is. Daarenboven betreffen het slechts fotokopieën die gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Aan deze documenten kan dan ook geen enkele bewijswaarde worden toegekend.

2.2.9.1. Verder betogen verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij wel degelijk wist dat haar man ondergedoken was bij zijn vriend A., doch niet met zekerheid kan zeggen dat haar man daar steeds heeft verbleven. Zij menen evenwel dat dit geen kernaspect van het vluchtrelaas betreft. Het belangrijkste voor eerste verzoekende partij was dat zij wist dat haar man veilig en wel was.

2.2.9.2. De Raad wijst er evenwel op dat het uiterst bevreemdend is dat eerste verzoekende partij niet achteraf is nagegaan bij haar man of hij steeds op dezelfde plek was ondergedoken. De verklaring van eerste verzoekende partij dat dit haar niet boeide en zij eigenlijk niet weet waarom ze dit nooit aan haar man vroeg (notities CGVS vrouw d.d. 17/11/2020, p. 16-17), geeft wederom blijk van een gedesinteresseerde houding die niet verenigbaar is of getuigt van een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Zoals ook reeds in de bestreden beslissingen wordt opgemerkt, kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over de elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas, waaronder, onder andere, de periode waarin tweede verzoekende partij ondergedoken zou hebben geleefd.

2.2.10.1. Verzoekende partijen duiden er voorts nog op dat eerste verzoekende partij verklaarde dat zij contact hadden via de telefoon van de vriend van haar man. Weliswaar verklaarde zij dat dit telkens met een ander nummer was, doch doelde zij hiermee op het feit dat het telkens een vreemd, maar wel steeds hetzelfde, nummer was.

2.2.10.2. De Raad is evenwel van oordeel dat bovenstaande uitleg een allesbehalve overtuigende *post-factum* verklaring betreft die duidelijk na reflectie tot stand gekomen is teneinde de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen alsnog verenigbaar te laten schijnen. Immers moet worden vastgesteld dat eerste verzoekende partij uitdrukkelijk verklaarde dat haar man, toen hij na haar vertrek uit Iran was ondergedoken, haar telkens met een ander nummer contacteerde, dat dit was met eender welke telefoon die hij ter beschikking kreeg en dat één van die telefoons van zijn vriend A. was (notities CGVS vrouw d.d. 17/11/2020, p. 16). Deze verklaringen van eerste verzoekende partij zijn geenszins voor interpretatie vatbaar en zijn duidelijk tegenstrijdig met de verklaring van haar man die zei dat hij in deze periode enkel contact had met zijn vrouw via de gsm van zijn vriend A. (notities CGVS man d.d. 17/11/2020, p. 18).

2.2.11.1. Verzoekende partijen opperen nog dat *“het in Iran wel degelijk mogelijk is om via een smokkelaar en omkoping te bekomen dat de naam van een bepaalde persoon gedurende enige tijd niet in de lijsten verschijnt, waardoor die persoon over een kortstondige opportuniteit beschikt om het land te verlaten”*.

2.2.11.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partijen niet verder komen dat blote beweringen die niet gestaafd worden aan de hand van objectieve informatie. Dergelijk verweer volstaat allerm minst om het vastgestelde onaannemelijk karakter van de voorgehouden reisweg van tweede verzoekende partij in een ander daglicht te stellen.

2.2.12. Waar verzoekende partijen nog wijzen op de verklaringen die wel overeenstemmen en menen dat deze zwaarder moeten opwegen *“tegen de paar kleine details die niet zouden overeenkomen”*, wijst de Raad er evenwel op dat de vaststellingen in de bestreden beslissingen betrekking hebben op essentiële elementen van het asielrelaas, meer bepaald de arrestatie van tweede verzoekende partij en de daaropvolgende ondervragingen door H. R. Het louter gegeven dat verzoekende partijen op andere punten wel verklaringen zouden hebben afgelegd die overeenstemden, doet verder geen enkele afbreuk aan deze vaststellingen, die wel degelijk op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van het asielrelaas ondergraven.

2.2.13. Wat verder de politieke activiteiten van tweede verzoekende partij in België betreft, wijst de Raad erop dat dienaangaande in de bestreden beslissingen volgende pertinente vaststellingen worden gedaan: *“De elementen die wijzen op uw tekort aan geloofwaardigheid zijn van die aard dat ze het onmogelijk maken om zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie, meer bepaald om de redenen waarom u uw land verlaten hebt, op uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst en op het eventuele risico op vervolging. Ze zijn tevens van die aard dat zij een beoordeling van het risico van vervolging ten gevolge van uw in België gevoerde politieke activiteiten onmogelijk maken. Het is immers voor dit laatste van primordiaal belang een reëel en geloofwaardig beeld te hebben van uw achtergrond, uw eventuele relaties met de autoriteiten en uw vroeger verrichte activiteiten. Door uw ongeloofwaardige verklaringen inzake uw vrees ten aanzien van de Iraanse autoriteiten maakt u die beoordeling onmogelijk. Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging/ moeilijkheden en de ernst van die vervolging/moeilijkheden van cruciaal belang. Hierbij moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden is er sprake van een reëel risico op vervolging en/of moeilijkheden in het land van herkomst. Het is niet aannemelijk dat politieke activiteiten ontwikkeld na de vlucht leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistische karakter van voornoemde activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden.*

Uit uw verklaringen betreffende uw politieke activiteiten buiten Iran blijkt dat u in België aan drie demonstraties, zijnde op 20 september 2020, 10 oktober 2020 en 11 december 2020 deel nam (CGVS 1, p5-6 + CGVS 2, p3-4).

Dat u pas meer dan een jaar na het indienen van uw verzoek om internationale bescherming de eerste keer deelnam aan een demonstratie, minder dan een maand voor uw eerste persoonlijke onderhoud, komt weinig betrokken en dus opportunistisch over. Bovendien heeft u niet aangetoond dat u een bijzonder profiel zou hebben. U bent etnische Fars (DVZ vragenlijst, vraag 6d) en u bent niet verbonden aan één of andere politieke partij: u neemt enkel deel aan demonstraties waarvan u via een WhatsApp-groep - waaromtrent u uw lidmaatschap aantoonde (doc 14) - op de hoogte wordt gebracht (CGVS 2, p3). Uit niets blijkt bovendien dat u tijdens deze betogingen een belangrijke rol speelde. U heeft tijdens de demonstraties niet met de pers gesproken en heeft er niet gesproken (CGVS 2, p10-11). Voorts blijft

dat u zich in de Whatsappgroep waar er demonstraties worden aangekondigd niet bevroeg wanneer er in de toekomst nieuwe demonstraties gepland staan waaruit bezwaarlijk enige actieve, belangrijke, betrokken rol kan worden afgeleid (CGVS 2, p9-10). Uit voorgaande bevindingen komt duidelijk naar voor dat uw politiek profiel zeer beperkt is en dat u weinig betrokken bent met de Iraanse politiek en/ of oppositie. Dat u tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud een USB-stick neerlegt (doc13) waarop screenshots blijken te staan van uw ondertekening van een digitale petitie 'Le Parlement Européen a encore une fois fermement condamné la République Islamique d'Iran' uitgaande van 'Les lignes Bougent', kan bovenstaande zienswijze niet veranderen. Gelet op deze bevindingen over uw extreem beperkte (betrokkenheid bij) politieke activiteiten in België kan bezwaarlijk aangenomen worden dat u hierom bij terugkeer naar Iran het risico zou lopen op vervolging of het lijden van ernstige schade. Uit de beschikbare informatie (toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt immers dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. In dit verband erkende u niet te weten of de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw deelname aan politieke activiteiten in België (CGVS 2, p12). Voor de volledigheid kan er nog opgemerkt worden dat u uw deelname aan de demonstratie op 11 december 2020 staaft met foto's, video's, een filmpje dat eveneens op Youtube te zien is en u maakte eveneens url-links naar artikels van Tribunezadeh en akhbar-rooz.com waarin verslag wordt uitgebracht over deze manifestatie (doc 13). Op deze foto's en video's worden een 14-tal aanwezigen gefilmd maar komen de deelnemers omwille van het dragen van mondklappers en hoofddekels op een onherkenbare manier in beeld. Bovendien komt u in de artikels van Tribunezadeh en akhbar-rooz.com evenmin herkenbaar in beeld en blijkt uit de vertaling van deze artikels dat uw volledige naam nergens vermeld wordt."

Verzoekende partijen beperken zich in hun verzoekschrift tot het volharden in de verklaringen van tweede verzoekende partij over haar politieke activiteiten in België. Hiermee stellen zij bovenstaande vaststellingen evenwel op geen enkele wijze in een ander daglicht.

Ook het door hen bijgebrachte schrijven van de heer A. M. S. namens de organisatie *La Fédération d'EUROPERSE* (bijlage 5 van het verzoekschrift) doet geen enkele afbreuk aan voormelde vaststellingen. Immers wordt hierin slechts op zeer algemene wijze gesteld dat tweede verzoekende partij politieke activiteiten heeft, zich inzet voor de bevrijding van politieke gevangenen en de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens en strijdt tegen het beleid van het dictatoriale regime in Iran. Dit attest werpt dan ook geen ander licht op de vaststelling dat tweede verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij een bijzonder profiel heeft en dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van haar politieke activiteiten. Zij het ten slotte nog opgemerkt dat dit attest evenmin afbreuk doet aan het vastgestelde opportunistische karakter van de politieke activiteiten van tweede verzoekende partij in België, temeer nu het duidelijk werd gesolliciteerd in het kader van haar verzoek om internationale bescherming.

2.2.14. Wat betreft de voorgehouden bekering tot het christendom van eerste verzoekende partij, duidt de Raad erop dat dienaangaande in de eerste bestreden beslissing volgende pertinente vaststellingen worden gedaan: "Wat betreft uw relaas dat u zou bekeerd zijn tot het Christendom en u bij een terugkeer naar Iran vreest gedood te worden omwille van uw bekering (CGVS2, p7) dient er gesteld te worden dat u het niet geloofwaardig kon maken dat u omwille van een diepere overtuiging bekeerd zou zijn tot het christendom.

Zo dient er vooreerst op een opvallende inconsistentie in uw verklaringen gewezen worden. Immers, u verklaarde initieel dat u in Iran geen enkel christelijke activiteit had, behalve het spreken over het Christendom met al uw zussen (CGVS 1, p15). Tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud verklaarde u echter dat u enkel met uw zus N. (...) over het Christendom praatte (CGVS 2, p10-11). Verder is het erg merkwaardig dat u, die sinds 2014 à 2015 afstand had genomen van de Islam (CGVS 2, p8), tot mehr 1396, (september/oktober 2017), ondanks uw verklaringen dat u nood had aan een religie en zoekende was hoe u zich tot god kon richten of hem kon aanbidden (CGVS 2, p8), nooit enig initiatief nam om over het Christendom te praten met uw zussen die volgens u allen bekeerd zijn tot het Christendom en met wie u in contact stond (CGVS 2, p9-10). Uw verklaring hiervoor, namelijk dat u bang was opnieuw een verkeerde religie te kiezen en u het christendom niet kende (CGVS 2, p10) kan bovenstaande zienswijze niet ombuigen gezien u via uw zussen net wel de mogelijkheid had om meer over het Christendom te weten te komen. Bovendien roept ook het feit dat u plots dermate snel overtuigd was van een andere godsdienst, zeer ernstige vraagtekens op. Immers voelde u naar eigen zeggen reeds 1

à 2 maanden nadat N. (...) u in mehr 1396 de blijde boodschap had verkondigd, Jezus in uw hart (CGVS 2, p12). Van iemand die eerder een godsdienst de rug toekeerde, kan verwacht worden dat het zich opnieuw tot een andere godsdienst wenden een ingrijpende en fundamentele keuze is, waarbij een aanzienlijke reflectie gebeurde, iets wat bij u gezien de snelheid waarbij u Jezus in uw hart zou hebben gevoeld, afwezig lijkt te zijn. Gevraagd wat er 1 à 2 maanden na het horen van de blijde boodschap precies gebeurd was waardoor u Jezus in uw hart voelde, raakte u niet verder dan te verklaren dat u een soort rust kreeg waar u al lang naar op zoek was en u die nooit in de Islam gevonden had, dat uw zus u vertelde dat u onbevreesd met uw god mocht praten en dat dit iets was wat u nog nooit meegemaakt had. Uitgenodigd om verder toe te lichten wat er exact gebeurde waardoor u Jezus in uw hart voelde, kwam u niet verder dan te zeggen dat er niets speciaals gebeurd was maar u stilletjes aan tot deze conclusie was gekomen (CGVS 2, p12) wat weinig concreet en doorleefd is. Uw tegenstrijdige verklaringen over uw gesprekken over het christendom in Iran en uw plotse snelle bekering, zonder dat u de snelheid van uw bekering kon duiden, ondermijnen in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw beweringen in Iran reeds een diepgaande interesse voor het christendom te hebben ontwikkeld. Voorts blijkt nergens uit uw verklaringen dat u –behalve uw telefoongesprekken met uw zus N. (...) - enig initiatief zou genomen hebben om meer te weten te komen over uw nieuw omarmde geloof. Zo verklaarde u tijdens uw tweede onderhoud dat u sinds mehr 1396 (september/oktober 2017) tot aan uw vertrek uit Iran op 16 esfand 1397 (7 maart 2019) (CGVS 2, p3), i.e. een periode van ongeveer 15 maanden, slecht 8 à 9 keren met N. (...) over het Christendom sprak (CGVS 2, p10-11). Voor het overige had u geen enkele Christelijke activiteiten in Iran (CGVS 1, p15). Uit deze houding kan bezwaarlijk een diepgaande motivatie of een fundamentele keuze gezien worden om Christen te worden. Het is bovendien maar de vraag waarover u met N. (...) zou gesproken hebben. Immers, kon u niet vertellen hoe N. (...) - dankzij wie uw interesse in het Christendom zou gewekt zijn en met wie u in België ongeveer om de twee dagen contact hebt - er toe gekomen was zich te bekeren tot het Christendom. U wist evenmin hoe zij in contact was gekomen met het Christendom en of zij ooit een bijbel had in Iran, u vroeg haar dit immers nooit (CGVS 2, p11-12). Indien u in Iran een daadwerkelijk oprechte interesse zou gehad hebben in het Christendom kan er echter op zijn minst verwacht worden dat u aan de persoon die u heeft aangezet tot uw bekering, zou gevraagd hebben naar haar eigen bekeringsproces en de manier waarop zij dit heeft beleefd, iets wat u naliet te doen. Volledigheidshalve kan hier nog aan toegevoegd worden dat u ook over uw andere zussen nog steeds niet kon vertellen wat hun motivatie was om zich te bekeren (CGVS 2, p11).”.

De Raad is van oordeel dat bovenstaande vaststellingen op ernstige wijze afbreuk doen aan de bewering van eerste verzoekende partij dat zij zich reeds in Iran interesseerde in het christendom.

Waar verzoekende partijen in dit verband aanvoeren dat eerste verzoekende partij zich niet over het christendom informeerde bij haar zussen omdat zij zich goed bewust was van het gevaar dat hieraan verbonden was, wijst de Raad er evenwel op dat eerste verzoekende partij initieel zelf verklaarde dat zij in Iran geen enkele christelijke activiteit had, behalve het spreken over het christendom met al haar zussen (“Had u in Iran activiteiten die te maken hadden met christendom? Neen. Alleen sprak ik over christendom met mijn zus. Met N. (...) ? Met allemaal.” (notities CGVS vrouw d.d. 17/11/2020, p. 15)). Tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud verklaarde zij dan weer dat zij enkel met haar zus N. over het christendom praatte (notities CGVS vrouw d.d. 27/01/2021, p. 10-11). Wanneer zij voorts tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud geconfronteerd wordt met het opmerkelijke feit dat zij, die sinds 2014 à 2015 afstand had genomen van de islam en nood zou hebben gehad aan een religie en zoekende was hoe zij zich tot god kon richten of hem kon aanbidden, nooit enig initiatief nam om over het christendom te praten met haar zussen die volgens haar allen bekeerd zijn tot het christendom en met wie zij in contact stond, stelde eerste verzoekende partij louter dat zij bang was opnieuw een verkeerde religie te kiezen en dat zij het christendom niet kende (notities CGVS vrouw d.d. 27/01/2021, p. 10). Dat zij thans plots opwerpt dat zij zich hierover niet informeerde omwille van het gevaar dat hieraan was verbonden, is dan ook geenszins ernstig.

De Raad wijst erop dat de vaststelling dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de bewering van eerste verzoekende partij dat zij zich reeds in Iran interesseerde in het christendom eveneens een negatieve indicatie vormt voor de geloofwaardigheid van haar beweerde (voortgezette) religieuze engagement in België. Bovendien worden in de in haar hoofd genomen bestreden beslissing nog verschillende vaststellingen gedaan die het opportunistisch karakter van haar religieuze activiteiten in België bevestigen. Meer bepaald merkt verwerende partij in dit verband het volgende op: “Dat uit uw verklaringen blijkt dat u reeds op zondag 10 maart 2019, 3 dagen na uw aankomst in België, een kerk bezoekt (CGVS 2, p12-13), en u dit kerkbezoek linkt aan uw bekeringsproces in Iran, terwijl dit bekeringsproces in Iran niet geloofwaardig is, toont aan dat er aan uw beweegredenen om in België

naar de kerk te gaan / actief te zijn in een kerk –wat onder meer blijkt uit de door u neergelegde documenten (doc10 & 11)- geen enkel geloof gehecht kan worden en dat u bijgevolg eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België actief bent in een kerk. Dat u sindsdien wekelijks vieringen van de kerk bijwoonde tot aan de lockdown midden maart 2020 en u vanaf dan wekelijks de misvieringen online volgde (CGVS 2, p13-14) toont evenmin de oprechtheid van uw bekering aan aangezien, mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw bekeringsproces in Iran, duidelijk is dat deze beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België een opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Bijgevolg heeft u evenmin aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren of dat u als dusdanig gezien zal worden door uw omgeving.

Dat er geen geloof kan worden gehecht aan de waarachtigheid van uw bekering blijkt voorts uit het feit dat wanneer u tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud d.d. 27 januari 2021 gevraagd werd om een verhaal uit de bijbel te noemen dat u inspireerde, u meedeelde dat er u niets te binnen schoot. Uitgenodigd om toch een verhaal dat u inspireerde te vertellen, antwoordde u vaagweg dat voor u de hele bijbel inspirerend is en dat u moeilijk een welbepaald verhaal kan geven (CGVS 2, p14-15). Van iemand die waarachtig bekeerd is tot het Christendom mag er echter verwacht worden dat deze zonder enige moeite inspirerende stukken uit de bijbel zou kunnen meedelen, iets waar u niet in slaagde en enkel maar het opportunistische karakter van uw bekering bevestigd.”

Verder duidt de Raad er nog op dat in de eerste bestreden beslissing omtrent het door eerste verzoekende partij neergelegde doopattest terecht het volgende wordt gemotiveerd: “Ook het feit dat u een doopattest heeft neergelegd (doc 9), wil niet zeggen dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Indien een verzoeker geen overtuigende verklaringen kan afleggen over zijn/haar bekering tast dat de geloofwaardigheid/oprechtheid van de bekering aan. De bekering dient derhalve ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed. Bijgevolg kan er niet vanuit gegaan worden dat u in Iran problemen zou kennen wegens een bekering tot het christendom/protestantisme.”

Inzake het Facebookprofiel van eerste verzoekende partij, wijst de Raad erop dat in dit verband door verwerende partij volgende pertinente bemerkingen worden gedaan: “Wat betreft uw Facebookprofiel, wat u voor religieuze doeleinden zou gebruiken (CGVS 1, p3), kan worden opgemerkt dat u hierop geen enkele christelijke post van u te vinden is en dat u verklaarde dat uw Facebook niet meer publiek raadpleegbaar was omdat u ongepaste voorstellen van mannen kreeg (CGVS 1, p3-4 + CGVS 1, p19). Gelet op het opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, kan verwacht worden dat u eventuele Christelijke boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran. Niets wijst erop dat deze facebookberichten reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Bovendien beschikt u over geen enkele concrete aanwijzingen dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van uw religieuze activiteiten/bekering in België (CGVS 1, p19).”.

Waar verzoekende partijen nog betogen dat onvoldoende rekening gehouden werd met de uitgebreide kennis van eerste verzoekende partij over het christendom en dienaangaande verwijzen naar haar verklaringen “omtrent de opbouw van de bijbel, de evangelisten, Pasen en Pinksteren, het verschil tussen protestantisme en katholicisme”, bemerkt de Raad dat een goede kennis over het christendom op zich niet aantoonde dat er sprake is van een oprechte bekering tot dit geloof. Immers kunnen dergelijke zaken worden ingestudeerd zonder dat men zich er oprecht voor interesseert. Het louter gegeven dat eerste verzoekende partij van deze elementen over het christendom op de hoogte was doet dan ook geen enkele afbreuk aan de verschillende vaststellingen in de eerste bestreden beslissing waaruit het opportunistisch karakter van haar bekering blijkt.

Aangezien uit het voorgaande blijkt dat eerste verzoekende partij niet aangetoond heeft vanuit een oprecht christelijke overtuiging deel te nemen aan christelijke activiteiten in België, kan door de Raad ook niet worden aangenomen dat zij zich bij een eventuele terugkeer naar Iran zal manifesteren als christen of dat zij als dusdanig zal worden gezien door haar omgeving.

2.2.15. Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift opwerpen dat bij twijfel aan verzoekende partijen het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissingen duidelijk blijkt dat het relaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. Verwerende partij concludeerde om bovenstaande redenen terecht dat het asielrelaas in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is.

2.2.16. Waar verzoekende partij nog de schending aanhalen van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partijen geenszins aannemelijk maken dat zij reeds werden vervolgd in de zin van 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen kunnen zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.17. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.18. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

2.2.19. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 6 en 7), en dat verzoekende partijen tijdens hun persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 17 november 2020 en 27 januari 2021 de kans kregen om hun redenen van hun verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door hun advocaat. De commissaris-generaal heeft de verzoeken om internationale bescherming van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.20. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partijen niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.21. Waar verzoekende partijen ter terechtzitting een niet geïnventariseerde bundel stukken neerleggen stelt de Raad vast dat deze stukken niet voorzien zijn van een aanvullende nota. Met

toepassing van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet worden deze stukken derhalve ambtshalve uit de debatten geweerd.

2.2.22. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT